

[Axel Ivan Pedersen]

Jeg kan se, at min tid efterhånden er ved at være udløbet, og jeg må derfor slutte med nogle bemærkninger vedrørende husleje problemerne. I den regeringserklæring, som blev fremsat ved folketingets åbning, blev givet udtryk for et, synes jeg, sundt og fornuftigt princip: lejen skal fastsættes efter det lejedes brugsværdi; et princip, mod hvilket man ikke kan indvende noget fornuftigt. Det kan derimod nok volde nogen vanskelighed at fastlægge det kriterium, hvorefter boligens værdi skal bestemmes, men det kan lade sig gøre.

Når kravet om huslejeudligning fremholdes meget stærkt fra forskellig side, er der grund til at holde sig visse kendsgerninger for øje: at problemet er af langt større omfang og boligmæssig betydning i hovedstadsområdet og i de større byer end i det øvrige land, at en vis regulering har fundet sted efter 1955 - lovens og 1958 - lovens bestemmelser, at ingen ansvarlig myndighed mener, at man med ét slag bør ophæve huslejestoppet, og at de vilkår, hvorpå dette huslejestop hæves, ikke er ligegyldige, fordi de får indflydelse på eller betydning for ejendomspriserne og derved virkning på belåningsmulighederne og dermed igen på obligationsmarkedet, således som ministeren var inde på.

Den gældende lov udløber først i 1964, men alle er klar over, at huslejestoppet ikke kan eller bør opretholdes evindeligt, og at bestræbelserne for en gradvis udligning ikke bør vente længere end nødvendigt, og særlig da ikke hvis den virkelig er i stand til at lette trykket på boligmarkedet, og endnu mindre såfremt den kan åbne politisk mulighed for visse forbedringer i boligloven, der tilgodeser de mindre bemidlede og de mindst bemidlede, samt en videreførelse af en tiltrængt sanering, thi når selv præsident Kennedy kan gå ind for statsstøtte til boligbyggeri, måtte det være muligt også for de demokrater, der findes blandt oppositionen i denne sal; der er ingen tvivl om, at kommunalbestyrelser af alle partifarver landet over vil hilse et politisk forlig på boligpolitikens område med tilfredshed.

Finn Poulsen: Også jeg må naturligvis takke den højtærede boligminister for redagørelsen, eller jeg vil foretrække at kalde

den oversigten. Der var interessante ting i den, men der var også toner, som skurrer i hvert fald i mine øren. Der var jo nogle — sådan forstod jeg det da — lidt uvenlige bemærkninger om det private byggeri, og der var også en svag antydning af, at lejen i nybyggeriet måske kunne komme på tale igen, men det var altså kun små ting; jeg håber ikke, at det var mere.

Der er en ting, som den højtærede boligminister ikke sagde, men som han bliver nødt til at erkende og for så vidt også har erkendt ved tidligere lejligheder, nemlig dette, at boligsituationen jo så vitterlig er gået i hårdknude for regeringen. Boliglovgivningen og boliglovene har i de senere år haft en bestemt målsætning, nemlig at tilvejebringe en boligbestand af en sådan størrelse og med en sådan husleje, at de boligsøgende får en rimelig mulighed for at skaffe sig en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig. Der er hverken boliger nok eller i nybyggeriet tilstrækkelig billige boliger; det er vist noget, vi alle er enige om. Man kan ikke sige, at der ikke er gjort nogen indsats fra det offentlige side; jeg siger heller ikke, at den højtærede boligminister ikke har gjort en indsats. Der er ofret meget i årenes løb, og der ofres meget den dag i dag. Spørgsmålet er, om problemet, som vi alle er lige interesseret i at løse, gribes an på den rigtige måde. Situationen må efter min mening betegnes som alvorlig, og det gør mig noget betænkelig, når den højtærede boligminister giver udtryk for den opfattelse, at der er god tid indtil udgangen af marts 1964, da den nuværende huslejelov falder bort.

Der er et meget stort behov, og vi ved alle, at det er i de nærmest kommende år, de store årgange melder sig på boligmarkedet med deres efterspørgsel. Der er et meget stort behov for nybyggeri; der er også et stort saneringsbehov. Den gamle boligmasse skal fornys, og det går ulidelig langsomt. Både her i København og i provinsen, både i større og i små købstæder, er der masser af saneringsmodne boliger. Det er ikke særlig tilfredsstillende for de pågældende mennesker. Det er beskæmmende, at vi endnu skal kæmpe med det problem, men det løses jo ikke, før der er skabt mulighed for et tilstrækkeligt stort nybyggeri.